

A Lovász Házaspár Egy Május Elsejei Felvonuláson

A képen a férjemmel, Lovász Ferencel vagyok lefényképezve.

Nekem érettségi után nem sikerült az egyetemi felvételem, úgyhogy 1955-ben elmentem dolgozni az Egyesült Izzóba. Ott volt egy hatalmas, háromemeletes nagy gyárépület, az Audion, ahol minden szinten mást gyártottak. A harmadik emeleten gyártották a fénycsöveket, és én oda kerültem. Valamikor 1956 februárjában a Remix gyár nem szállított valami alkatrészt a fénycsőgyártásnak, és akkor szétszórták a népet. Engem levittek a rádiócsőgyártásba, ami az első emeleten volt. Ebben a nagy műhelyben odavittek, ahol a Feri dolgozott mint műszerész, és ez még semmi, hanem fogott a művezető, odavitt Ferihez, és azt mondta, hogy Feri, kérem, tanítsa be ezt a kislányt. Feri erre úgy emlékszik vissza, hogy "hozzávágtak egy nyifánca kis csajt". Valóban, nagyon vékony voltam, és nem néztem ki annyi idősnek, amennyi vagyok. Meg is kérdezte, hogy az általános iskola elvégzése után kerültem-e oda, és mondtam, hogy ó nem, érettségi után. Meglepődött, hogy jó, ez egy tizennyolc éves lány. Az olyan munkahely volt, ahol a kész rádiócsöveket föl kellett rakni egy állványra, és meg kellett várni, mi történik velük, mert ami hibás volt, az villogott. Feri megmutatta, hogy kell fölrakni a rádiócsöveket, és akkor elkezdünk játszani. Ő javasolta, hogy mindegyikünk mond egy verssort vagy egy versrészletet, és a másik kitalálja, ki írta. Így kölcsönösen levizsgáztattuk egymást. Akkor én azt gondoltam, hogy húha, ez tényleg egy szimpatikus fiatalember, de hát huszonhét éves -- én ugye, mint egy "nyifánca csaj", akit tizennégy évesnek néznek --, és biztosan van valakije. Néhány hét múlva visszakerültem a fénycsőgyártásba, de akkor egyszer csak megjelent Feri ebédidőben, és hozta a "Cyranó"-t, merthogy én azt még nem olvastam. Így kezdődött a kapcsolatunk.